

The Finish Line
(Verlang)

Kate Stewart bij Boekerij:

Flock (Vlucht)
Exodus (Verwoest)
The Finish Line (Verlang)

Luister naar de *Ravenhood*-afspeellijst
op Spotify terwijl je leest

KATE
STEWART

The Finish Line
(Verlang)

Kun jij het verleden achterlaten?

Deel 3 van de *Ravenhood*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-225-9899-3

ISBN 978-94-023-2228-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Finish Line*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: Clarke van Meurs design

Omslagbeeld: © Adobestock

Auteursfoto: © Lauren Perry

Zetwerk: Pier Post

© 2021 Kate Stewart

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor *mon trésor*, Maïwenn.
En voor mijn lezers, die deze reis samen met me hebben
gemaakt. *Merci*.

Bericht aan de lezer

Wauw. Wat een reis!

De epiloog die ik heel lang als een extraatje beschouwde is uitgemond in mijn tot op heden dikste boek! De meesten van jullie die de voortgang van de ‘bonusepiloog’ op social media hebben gevolgd weten dat het nooit mijn bedoeling was dat het een trilogie zou worden. Na het afronden van dit boek ben ik er echter van overtuigd dat dit laatste deel er altijd is geweest en lag te wachten tot ik het zou opdiepen. Ik ben ontzettend blij dat ik dat heb gedaan.

Om het einde te kunnen schrijven dat ik voor ogen had, heb ik een paar – echt maar een paar – veranderingen moeten aanbrengen in de eerdere versies. Niet schrikken. Het gaat om onbelangrijke details, zo klein dat de meeste lezers ze waarschijnlijk niet eens zullen opmerken. Deze minuscule wijzigingen waren nodig om de tijdlijn vloeiend te houden en als je een pietje-precies bent, neem dan van me aan dat ik ze echt zo vakkundig mogelijk heb doorgevoerd.

Dat gezegd hebbende zouden deze piepkleine veranderingen je plezier bij het lezen van dit laatste deel op geen enkele manier in de weg moeten staan.

Het was een enorme eer en een onvergetelijk hoogtepunt in mijn carrière om de Ravenhood-trilogie te mogen schrijven.

Ik hoop van harte dat je van *The Finish Line* geniet en bedank je dat je deze reis samen met mij hebt gemaakt.

Liefs,
xo
Kate

Proloog

TOBIAS

Vierenveertig jaar
Saint-Jean-de-Luz, Frankrijk

C *V*iens ici, Ezeziel.' Kom hier, Ezeziel. Ik loop naar hem toe. Op zijn uitgestoken hand ligt een ronde bruine schelp met de platte kant naar beneden. Als ik het ding wil pakken, trekt hij zijn hand buiten mijn bereik.

'*Qu'est-ce que c'est?*' Wat is dat?

'*Un clypéastre, un dollar de sable. Lorsque tu en trouveras un, garde-le. Et lorsque tu seras prêt, alors tu le casseras. Mais tu dois le faire bien au milieu pour pouvoir en récupérer son trésor.*' Een zanddollar. Als je er eentje vindt moet je hem bewaren. Pas wanneer je er klaar voor bent maak je hem open. Maar je moet het precies in het midden doen om de schat te kunnen opeisen.

'*Quand serai-je prêt?*' Wanneer zal ik er klaar voor zijn?

Hij woelt door mijn haar. '*Tu le sauras.*' Dat weet je vanzelf.

Ik sta op het strand en kets stenen op de schuimende golven die over mijn voeten spoelen. Aan dat gesprek met mijn vader op de dag dat hij me mee hiernaartoe nam, heb ik nooit teruggedacht; wel aan de aanblik van de zee, een glimp van het zand, de schittering van de vroege zon die achter hem opkwam en de vreemde schelp in zijn hand. Tijdens mijn laatste bezoek aan de psychia-

trische kliniek herinnerde hij zich dat gesprek woordelijk tijdens een van zijn zeldzame heldere momenten. Hij vertelde me over zijn zoon, Ezeziel, herhaalde met opmerkelijke scherpzinnigheid wat we hadden gezegd en vroeg me een paar minuten later om hem te zoeken.

Misschien was het een voorteken, of een speling van het lot, of wellicht speelde er iets anders mee, maar op de dag dat de voorbereidende graafwerkzaamheden voor het huis van start gingen, vond ik op het strand een puntgave zanddollar. Hoewel de herinnering me pas jaren later weer te binnen schoot, was het duidelijk dat ik hem zou bewaren. Zonder de details te weten kende ik op een of andere manier de betekenis ervan.

Het is ironisch en wreed hoe de menselijke geest werkt, zeker die van mij. Sommige herinneringen beleef ik regelmatig opnieuw terwijl ik ze het liefst zou vergeten, de details zo helder en diepgeworteld dat het een kwelling is. Andere herinneringen, die me het dierbaarst zijn, ontglippen me soms juist. Maar op die dag plantte mijn onvoorspelbare geheugen een zaadje en ik verstopte de schelp instinctief – daardoor krijgt hij nog meer betekenis. Pas toen ik de betekenis van de ‘schat’ opzocht, begreep ik mijn vaders stemming op die dag, een stemming die veel lijkt op die van mij nu.

We hebben nooit een hechte band gehad, want mijn moeder was voor hem weggevlucht vanwege zijn opvliegende karakter en psychische aandoening – de diagnose luidde ‘schizofreen’ – maar nu voel ik me toch met hem verbonden. Maar ik leef al in angst sinds de dag, tientallen jaren later, dat ik hem terugvond, besmeurd met zijn eigen poep, wild in het Frans ratelend tegen iedere onbekende die in die straat in Parijs langs hem liep. De aanblik riep de vrees bij me op dat ik op een dag hetzelfde lot zou ondergaan – dat iedereen die beweerde iets om me te geven me uiteindelijk in de steek zou laten – vanwege een psychische aandoening en een gebrek aan zelfbeheersing. Die vrees heeft me jarenlang in de greep gehad en voorkwam dat ik een betekenisvolle band met anderen opbouwde, dat ik anderen helemaal vertrouwde.

Voor mij was liefde altijd voorwaardelijk – totdat zij in mijn leven kwam.

Mijn moeder heeft nooit de volle omvang van mijn vaders ziekte beseft. Ik vermoed nu dat ze dacht dat hij gewoon gek was geworden. Hoewel dat deels waar is, was het geen bewuste keuze. Het was niet zo dat hij een of andere duistere kant van zichzelf de overhand had laten krijgen, wat volgens mij tot de dag van haar dood haar overtuiging was. Het was een ziekte die hem overwelddigde, en de angst dat het een erfelijke aandoening is kwelt me al heel lang.

Maar in dit stadium, op deze leeftijd, is de kans groot dat ik zijn lot nooit zal hoeven ondergaan.

Ik haal de door de zon gebleekte zanddollar op van de plek waar ik hem in een ander leven heb verstoppt en wandel naar de trap die kronkelend langs de klifwand naar boven loopt, naar mijn finish. Het is nu overduidelijk dat het huis nooit de reden is geweest dat ik zo lang heb gewacht. Het was deze dag, dit moment van helderheid – de dag dat mijn hoofd en hart niet langer op gespannen voet met elkaar staan.

Als ik mijn leven, mijn reis, in één woord moest samenvatten, zou dat ‘vandaag’ zijn. Alles wat ik heb gedaan deed ik voor dit moment. Het ironische is dat ik door mijn listige plannen en gekonkel nooit heb geweten dat een dag als deze voor mij mogelijk was. Het lot bepaalde de loop van mijn leven en karma gebruikte me als speelbal. Geluk speelde nooit een rol; het schoot deze opportunist vaak genoeg te hulp om hem te laten weten dat het af en toe aanwezig was, maar liet me op andere momenten in de steek.

Ik heb je heus wel door, geluk. Rot maar lekker op.

Maar als ik mijn leven moet afzetten tegen de onbeheersbare krachten van wat had kunnen zijn, op elk willekeurig moment, voor of tegen me, zal ik ze allemaal van me af moeten slaan. Ik zal iets anders moeten kiezen om mijn leven aan af te meten, een heel andere eenheid, een kosmische kracht die alle andere verslaat: zij.

Zonder haar zou mijn doel zinloos zijn, net als deze dag.

Want ze had zich niet vergist. Wij tweeën, wat we hebben en wat we in elkaar hebben gevonden, is het enige wat telt. Het pad

dat ik heb gevolgd om hier te komen zou onbelangrijk zijn zonder iemand om er samen mee op terug te kijken. En er is geen betere verhalenverteller, geen betere weerspiegeling van mijn waarde dan die in de ogen van de vrouw die mijn reis met me heeft gedeeld en die me heeft geholpen me een weg door het ergste deel ervan te banen.

Ze is mijn spiegel, mijn rechter, en heeft zichzelf onthuld als mijn enige doel. Ze heeft richting gegeven aan mijn doodse ziel toen ik de weg kwijt was, en ze leidt me nog steeds, een ster die te helder is om te negeren, hoe ver ik ook van het pad afdwaal.

Niets is krachtiger in het leven van een man dan zijn doel. Ik heb heel lang gedacht dat dat van mij iets heel anders inhield – totdat zij me de waarheid liet inzien. Ik had mezelf altijd als een eenzame reiziger beschouwd, totdat zij mijn pad op stormde als mijn tegenstander, geliefde, leraar, vertrouweling en beste vriend.

Het belangrijkste deel van elke dag die ik op deze aarde doorbreng zal altijd om haar draaien.

Als ik erin was geslaagd om mijn doel te vergooiden, als mijn zelsabotage was gelukt, zou ik nooit hebben geweten dat er zo'n compleet gevoel bestond. Dan zou ik niet zo'n rust in mezelf hebben gevonden. Dan zou de paniek me lang geleden hebben gegrepen en me zo ziek hebben gemaakt dat genezing niet meer mogelijk was. Zodra ik door de deur van het huis naar binnen ga, zal ik nooit meer omkijken naar de wreedheid van het pad of de hoeveelheid stappen die ik alleen heb gezet. In plaats daarvan zal ik elke bocht in de reis waarden, afgezien van die ene klap die zo verdomd meedogenloos was dat ik hem nooit kan vergeten. Echt nooit. Een verlies dat zo veel pijn deed dat er geen dag voorbijgaat dat ik het niet voel.

Mijn broer.

Haar redder.

Een onuitwisbaar litteken dat nooit helemaal zal helen, het bewijs van mijn vermoeiende tocht. Halverwege de klifwand trilt de telefoon in mijn zak.

Lady Bird is op het nest.

Ik had al gevoeld dat ze in de buurt moest zijn. Boven me hoor ik haar mijn naam roepen, terwijl ze door het huis rent. De paniek en opwinding in haar stem zijn duidelijk te onderscheiden en ik sprint met een bonzend hart met twee treden tegelijk de trap op.

‘Ik hoor je, *mon trésor*,’ antwoord ik. Mijn stappen versnellen, mijn hart raast in mijn borst en de breekbare offerande ligt veilig in mijn hand. *Ik zal je altijd horen.*

Verstikt van emotie knik ik naar de twee raven die aan de achterkant van het huis op wacht staan en ga via de achterdeur naar binnen. Beau begroet me met zijn gebruikelijke haantjesblik, maar staat toch toe dat ik met mijn vingers over zijn oren strijk. In de loop der tijd heb ik geleerd hem te verdragen, ondanks het feit dat hij nog steeds belachelijk bezitterig doet over onze vrouw.

‘*Bonjour*, hebberig ettertje.’

Van alle plannen die ik in mijn leven heb gemaakt was de totstandkoming van dit idee mijn allergrootste obsessie. Maar dat Beau hier bij haar is houdt in dat ze mijn berichtje niet alleen heeft gekregen, maar ook de dubbelzinnige betekenis heeft begrepen.

Kom naar me toe bij de finish.

Hoewel ik nooit een voet in het huis heb gezet en weiger dit zonder haar te doen, kijk ik niet om me heen wanneer ik langs de gietijzeren trap loop. Ik weet precies waar ik haar kan vinden. Ik heb deze droom door de jaren heen honderden keren gehad, en mijn hart en hoofd weten allebei de weg.

Een zachte bries voert me mee door de lange, met Spaanse tegels betegelde gang, langs de met karamelkleurige structuurverf bewerkte muren. Het huis is net iets te klein voor een landhuis, maar absoluut geschikt voor een koningin.

In het voorbijgaan neem ik maar enkele details in me op, want mijn enige focuspunt is veel aantrekkelijker. In mijn bonkende borst heersen vuur en verlangen, en mijn hart bonst net zo hard als de vorige keer dat ik met een verzoek bij haar kwam. Toen was ik al net zo bang als nu. Bang dat ze zou weigeren om me terug te nemen. Bang dat ze mijn leugens geloofde. Bang dat ik ze zelf zo

lang had geloofd dat ik mezelf ervan had overtuigd dat ze waar waren.

Twaalf jaar geleden verbande ik haar uit mijn leven. Daarmee verloor ik mezelf, mijn doel, mijn betekenis en mijn gezonde verstand.

Dat ik de helft van die jaren zonder haar heb doorgebracht had te maken met angst, schuldgevoel en zelfverwijt.

Vandaag kom ik bij haar als een andere man, veranderd door de jaren die we kwijt zijn en de jaren die ons hier hebben gebracht. Misschien geloofde ze niet in mijn leugens, maar ik heb altijd in haar waarheden, haar liefde en de overtuiging van haar hart geloofd.

Ze heeft me gered.

Dat ik haar en haar hart heb verdiend is mijn grootste prestatie en daardoor mijn waardevolste bezit.

Een schat die iedere dief die ook maar iets voorstelt zal proberen te stelen.

Een schat die velen hebben geprobeerd te stelen, zonder succes. Daar heb ik verdomme wel voor gezorgd. Vroeger zou ik me niet hebben verkneukeld over het feit dat ik haar heb gewonnen, omdat het me heel veel heeft gekost. Vroeger zou mijn schuldgevoel het me onmogelijk hebben gemaakt om zulke dingen te zeggen.

Vroeger... deed het verdomd veel pijn. In die tijd was ik egoïstisch, en wat haar betreft ben ik dat nog steeds, zonder me daar echt voor te verontschuldigen, want het verlangen is zwaarder dan het schuldgevoel. Meestal tenminste.

Na vierenzeventig jaar weet ik zeker dat zij de enige persoon is zonder wie ik niet kan leven.

En de komende drieenzeventig jaar zal ik nooit van een ander houden.

Zij heeft van veel mensen gehouden. Zo is haar aard. Het heeft haar gevormd, maar ik ben zelfzuchtig geweest met mijn hart en het heeft maar één eigenaar. Niets is ooit in de buurt gekomen of zal ooit in de buurt komen van wat zij in me losmaakt.

Mijn egoïsme, ambities, jaloezie en hebzucht hebben me bijna mijn toekomst gekost, hebben me bijna haar gekost.

Sinds ze me terugnam heb ik elke minuut van onze tijd samen boete gedaan, in afwachting van deze dag.

Ik heb geboet.

Mijn straf zit erop en ik ben officieel een vrij man.

Dat is ook precies de reden dat ik haar moet vinden. Nu meteen, verdomme.

Met een verlangen dat brandt als napalm en met een loodzware pijn in mijn borst loop ik snel naar haar toe. Beau trippelt met me mee, vastbesloten om als eerste haar aandacht op te eisen.

‘Rot op, kutbeest, de rest van de avond is ze van mij.’

Beau negeert mijn bevel en blijft naast me mee huppelen. Het heeft een maand geduurd om hem hier te krijgen, en nog eens zes weken voordat hij thuis was. Maar kennelijk heeft hij zijn plek als leider al opgeëist.

‘Wegwezen. Nu meteen. Anders bak ik nooit meer een biefstuk voor je.’

Hij spitst zijn oren, alsof hij begrijpt wat mijn dreigement inhoudt. Wanneer ik blijf staan, doet hij hetzelfde. Hij drementelt om mijn voeten heen. Ik knip met mijn vingers en hij staart me onverstoorbaar aan. Dan slentert hij weg.

Ettertje.

Als ik op mijn bestemming aankom, tref ik haar aan op de plek waar ik haar had verwacht, op het balkon, met haar lange haren om haar gezicht, wuivend in de bries. Leunend met haar handen op de brede balustrade van klei staart ze naar de glinsterende zee. Ze is in het wit gekleed, met een diepe v-vormige opening in de zijden stof die haar hele rug bloot laat. Haar huid is goudbruin van de zon, maar waar ik echt hard van word is de aanblik van de tere vleugels op haar schouders. Mijn hongerige ogen verslinden haar met een mengeling van verlangen en opluchting.

Haar hiernaartoe halen was de laatste stap in een lange reeks.

Ik wacht tot ze aangeeft dat ze weet dat ik er ben en vrijwel meteen nadat ik in de deuropening verschijn zie ik dat ze verstrakt in dat besef. Woedende, waterige blauwe ogen vinden die van mij terwijl ik haar opneem, met een dichtgeknepen keel van emotie.

We zijn ver gekomen sinds de dag op dat parkeerterrein in Vir-

ginia, waar ik niets anders had dan het shirt dat ik droeg, een verontschuldiging die nooit toereikend zou zijn en de strijdlust die ze in me opriep om haar te veroveren en te houden, om terug te nemen wat ik jaren eerder had gestolen.

We zijn heel ver gekomen.

Echt verdomd ver.

Van toen naar nu lijkt een heel leven geleden.

In zekere zin heb ik al die tijd gewacht... maar vanaf nu is dat voorbij.

Over een paar tellen zal ik alles hebben gedaan wat ik me had voorgenomen.

Maar wanneer ik door de balkondeur naar buiten ga en naar haar toe loop, schiet me opeens de eerste dag van mijn boetedoening te binnen. Tijdens de paar stappen die ik nodig heb om bij haar te komen, beleef ik alles opnieuw.

'Ik ben nooit echt krankzinnig geweest, behalve op de momenten dat mijn hart werd beroerd.'

Edgar Allan Poe

TOBIAS

Achtendertig jaar

De hel, dag één. Het onverwachte gewicht op mijn borst wekt me ruw uit mijn slaap en een seconde later walmt een warme, stinkende adem in mijn gezicht. Ik doe mijn ogen open en zie de onmiskenbare schaduw van een vierpotige duivel.

De dreigende hond staat trots op mijn borst. Zijn door het gegrom vrijgekomen speeksel druipt op mijn kin en zijn rochelende geblaf galmt in mijn oren.

'Psychopathe.' Psychopaat. Ik duw de gestoorde Franse bulldog weg. Zijn gejang klinkt steeds luider terwijl ik mezelf overeind hijs en hem bij me uit de buurt probeer te houden. Hij weegt niet veel, maar zijn blaf duidt erop dat hij een enorm ego heeft.

Het ettertje heeft sinds ik gisteren binnenkwam onophoudelijk tegen me gegromd, iets wat Cecelia ontzettend grappig vond.

Ik niet.

Zodra ik rechtop in de donkere kamer zit strijk ik met mijn hand over de lege plek naast me op het bed. Beau, een naam die ze wat mij betreft liever niet voor de hond had mogen gebruiken, hapt naar me vanaf de plek waar ze een paar uur geleden naast me lag. Dat verdomde gekef van hem maakt me hartstikke gek.

En een paar uur na onze eerste kennismaking stel ik vast dat ik hem nu al haat.

Haar afwezigheid maakt me zenuwachtig, en wanneer ik uit het raam kijk zie ik dat het nog donker is, nachtelijk donker.

Ik wrijf met een hand over mijn gezicht en merk dat een angstig gevoel me bekruipt.

Na acht maanden ben ik opgedoken, heb ik haar de wereld, een verklaring, een ontbijt beloofd, en gezworen ik dat ik haar terug zou verdienen. In plaats daarvan heb ik een rondleiding door het huis gekregen, een douche genomen en ben ik verdomme als een blok in slaap gevallen. Veel herinner ik me niet meer na de aanvankelijke opluchting bij binnenkomst, behalve de warme damp waardoor ik me ontspande zoals ik me in geen jaren heb kunnen ontspannen.

Van alle beloften die ik had gedaan was ik er een uur later niet eentje nagekomen – van pure uitputting. Zodra de adrenaline was verdwenen, stortte ik in. Keihard.

Godverdomme, Tobias.

Ik gooi het beddengoed van me af, trek de kleren aan waarin ik ben gearriveerd en stap in mijn laarzen.

Ik laat mijn blik door de kamer glijden en zie op een van haar boekenplanken een kleine klok staan, waarschijnlijk antiek – van massief goud met belletjes erop. Het lukt me net om te ontwaren hoe laat het is.

Vier uur 's ochtends.

Het tijdstip markeert mijn eerste dag in de hel.

Wat nog erger is, is dat ik er vrij zeker van ben dat ze aan het flippen is.

Merde. Shit.

Ik had gehoopt dat ze de hele nacht zou slapen, ook al wist ik wel beter. Na een reis van zesendertig uur had ik zo'n enorme jetlag dat ik in slaap viel voordat we echt met elkaar hadden kunnen praten, lag ik bijna in een coma voordat ik haar kon uitleggen waarom ik weg ben gebleven. Ik herinner me vaag dat ze een flannelen pyjama aantrok die haar van top tot teen bedekte terwijl ik me afdroogde. Dat detail herinner ik me nog omdat ik het grap-

pig vond dat ze zo veel moeite deed om me duidelijk te maken dat ze niet van plan was me voor mijn terugkomst te belonen – en al helemaal niet met haar lichaam. Het weerhield haar er trouwens niet van om me met een geile blik op te nemen toen ze dacht dat ik het niet zag.

Ik wil best geloven dat ze vaak vroeg opstaat om haar restaurant open te doen, maar het is nog zo vroeg dat ze onmogelijk genoeg slaap kan hebben gehad. Zelf heb ik in die uren als een blok geslapen, beter dan ik in jaren heb gedaan, omdat ik in haar bed lag. Ik weet dat zij om dezelfde reden niet heeft kunnen uitrusten.

Door mij en mijn imposante terugkeer in haar leven.

Ik mag dan een voet tussen de deur hebben gekregen, zij heeft haar hand nog steeds om de deurknop geklemd, klaar om de deur voor mijn neus dicht te smijten als ik het nog één keer verkloot. En het begin belooft niet veel goeds.

Beau blijft tegen me grommen, wat kennelijk zijn manier is om zijn territorium af te bakenen, en ik kreun geïrriteerd. Uiteindelijk blaf ik terug.

'*Putain, tais-toi!*' Hou goddomme je bek! Beau zwijgt meteen en kijkt me met een schuine kop aan, zijn zwarte kraallogjes vol twijfel over de autoritaire klank in mijn stem.

'*Couché.*' Af. Beau gehoorzaamt meteen. Hij is bekend met eenvoudige bevelen. Bevelen in het Frans, dat hij overduidelijk verstaat.

Terwijl het mormel met zijn puntige oren om mijn voeten danst, laat ik mijn ogen langzaam aan het donker wennen. Hoewel ik zo snel mogelijk naar haar toe wil – waar ze ook is – kan ik het niet laten om nieuwsgierig haar kamer te bekijken. Die is heel anders dan de kamer waarin we elkaar hebben leren kennen. De kamer in haar vaders huis waarin ik haar manipuleerde, neukte en beschadigde, voordat ik haar leerde aanbidden en liefhebben.

Ze zei dat haar huis niets bijzonders was, maar het is op een of andere manier helemaal gevuld met kleur en inspiratie, en voelt verwelkomend aan.

Het is alsof ze elke kamer met grote zorg heeft ingericht als toeluchtsoord en als bewijs van haar ontwikkeling. Ik herken ze,

alle subtiele stukjes van haar in dit huis, in de kunstvoorwerpen, in haar keuzes.

Ik doe de leeslamp met kleurrijke Tiffany-mozaïek op het gestylede bureau aan, bekijk de gebonden boeken die nog een plaatsje op de planken moeten krijgen en lees vluchtig een paar van haar handgeschreven berichtjes door die naast een stapel rekeningen liggen, waaronder een to-dolijstje.

voedselinzameling organiseren voor Thanksgiving. (afleveren bij Meggie's)
inschrijven bij de Kamer van Koophandel.
kookles nemen?
hot yoga?
meidenavond met Marissa?
boekenclub?
date met die knappe man uit het restaurant?

Ik doof het vuur dat in me dreigt op te laaien en neem me voor ons ochtendgesprek niet te beginnen met: 'Wie is die knappe vent verdomme?'

Zolang ik op het strafbankje zit moet ik al mijn natuurlijke instincten om te domineren onderdrukken, zodat ik vrede met haar kan sluiten voordat ik een territoriale oorlog begin. En met oorlog bedoel ik een felle strijd om ervoor te zorgen dat we al het denkbare doen om terug te halen wat we waren, onder de puinhopen van onze vórige strijd vandaan.

Ongerust geworden door mijn ontdekking ga ik naar de keuken om haar te zoeken. Als die verlaten blijkt te zijn, neemt mijn bezorgdheid toe, ook al kan ik bij de aanblik van de cafetière op het aanrecht een grijns niet onderdrukken. Dan begint mijn borst pijnlijk te kloppen vanwege de situatie waarin ik me bevind, die als een dubbelzijdig zwaard is.

Ik ben wel bij haar terug, maar niet op de manier die ik zou willen.

Om haar terug te winnen moet ik geduld hebben, maar dat is ook meteen mijn zwakke plek.

Het is veel te lang geleden dat we echt samen waren. Er zijn meedogenloze jaren verstreken sinds de dag dat we helemaal in elkaar opgingen en elkaar in Romans achtertuin de liefde verklaarden, voordat we door de ergst denkbare omstandigheden uit elkaar werden gerukt. Sommige van die omstandigheden had ik nota bene zelf veroorzaakt.

De reis van dat moment, nu jaren geleden, naar dit moment, over de hordes die ik in de afgelopen acht maanden heb genomen, langs alle obstakels waar ik me een weg omheen heb moeten banen om hier te komen, om deze plek te bereiken, om door haar deur naar binnen te komen, voelt gerechtvaardigd.

Maar ook al zijn we allebei hier, we zijn niet samen. Nog niet.

Twijfel bekruipt me wanneer ik door de keuken kijk, op zoek naar een logische plek om een briefje achter te laten, maar niets vind. Ik weet instinctief dat ze niet in het huis is. Als ik de achterdeur opendoe voor Beau waait er een kille windvlaag in mijn gezicht en ik voel paniek opkomen.

Is ze weggegaan?

Met een bezweet voorhoofd staar ik naar het mormel met zijn Napoleon-achtige snuit, die zijn ochtenddrol neerlegt zonder ook maar een seconde te stoppen met zijn gegrom aan mijn adres. Het is duidelijk dat hij en ik problemen gaan krijgen, maar vanwege het andere, grotere probleem klopt het bloed al in mijn slapen.

Kan ik het haar kwalijk nemen als ze inderdaad is weggegaan?

Gisteren was een enorme sprong voorwaarts, maar zodra de adrenalinekick van mijn onverwachte verschijning afnam en de werkelijkheid doordrong, voelde ik dat ze uit zelfbescherming afstand van me nam.

Ik sla Beau vanaf de veranda gade en blaas in mijn handen. Nu de nazomer op zijn eind loopt hangt er opeens een kilte in de lucht, net zo onaangekondigd als ikzelf. Met de herfstkou in mijn botten stap ik van de veranda af en loop ik de tuin in, waar ik haar tot mijn grote opluchting zie. Ze zit op haar hurken, slechts gekleed in haar flanellen pyjama en met zwarte Uggs aan haar voeten, en is in het schijnsel van een tl-lamp aan het werk.

De aandrang om haar aan te raken, te proeven, te neuken, op te eisen stroomt zinderend door me heen – een onderdrukt verlangen dat ik weiger toe te laten, ook al doet het overal pijn, en ik weet dat zij dezelfde behoefte voelt.

Dat is wie we zijn.

Kijken is bij ons liefde, vechten is liefde, neuken is liefde, en zelfs nu, nu we ons door onze gezamenlijke, maar nadrukkelijk verschillende angsten heen worstelen, is het liefde.

Een feit dat ze weigerde me te laten ontkennen. Een feit dat ik heb leren omarmen. De brandstof die ik nodig heb voor de strijd die me te wachten staat. *Hoe we ook bij elkaar zijn gekomen, we hoorden bij elkaar en horen nog steeds bij elkaar. Je hebt mijn hart gestolen, je hebt me ermee van je laten houden, en je hebt er verdomd goed voor gezorgd dat ik wist waar het thuishoorde.*

Dat wil ik geloven. Dat moet ik geloven. Haar woorden zijn mijn drijvende kracht. Er zijn acht maanden verstreken, maar de reis om haar terug te krijgen voelde aan als een eeuwigheid.

Tussen ons is alles altijd op liefde gebaseerd geweest, zoals ze zo moedig opmerkte, totdat ik geen andere keus had dan het onder ogen te zien en aan de waarheid toe te geven.

De waarheid is dat ik zo waanzinnig veel van haar hou dat ik het vooruitzicht om deze situatie ook maar één dag te laten voortslepen niet kan verdragen. Fuck, zelfs geen úúr. Maar ik zal het doen. Voor haar zal ik het geduld opbrengen.

En ik zal er niet veel voor terugvragen.

Tijdens de rit naar huis keek ze me van opzij aan alsof ik een vreemde was die ze probeerde te begrijpen, haar houding waakzaam. Dezelfde gespannen houding waarmee ze nu met een schepje in de aarde wroet. Ze heeft zich teruggetrokken achter een verdedigingsmuur.

Ik loop naar haar toe en weet dat het slechts een kwestie van tijd is tot ze voelt dat ik er ben. Dat doet ze altijd, net als ik bij haar.

Beau, dat inhalige rotbeest, is het eerst bij haar.

‘Hoi, liefje,’ mompelt ze schor tegen hem. Ze trekt een vuile tuinhandschoen uit om met haar vingers over zijn rug te aaien. Zonder naar me te kijken vraagt ze: ‘Heeft hij je wakker gemaakt?’